

RENOVACIÓ

Quinzenal Republicà Catalanista d'Esquerra

Redacció:
Plaça Turers, 17 - 2.^a
Administració:
Plaça de la Font, 5

SUSCRIPCIÓ. Banyoles 4'50
ptes. - Fora: 7'50 ptes. l'any.-
Número solt: 20 cèntims.-
Número atrassat: 25 cts.

Una gran lliçó de nacionalisme

De totes les probes de solidaritat i sincera adhesió que que s'han rebut a Catalunya pel gest viril del Govern de la Generalitat disposat a no tolerar que siguin mermades les facultats que ens otorga l'Estatut d'Autonomia, a nosaltres, la que més ens ha conmogut ha estat la dels nacionalistes bascos. No es pas que deixem d'agraïr les adhesions rebudes de les esquerres espanyoles, no. Les agraïm ben cordialment i els quedem molt reconeguts per la brillant defensa que estan portant a cap a favor de la causa de Catalunya. Però, el que han fet i fan els nacionalistes bascos té, al nostre entendre un doble valòr. D'una banda ens han demostrat una gran estima, i per l'altra, han donat a molts catalans masells una gran lliçó de nacionalisme. I això, es potser el més interessant de tot.

Estem ben segurs que l'adhesió dels nacionalistes bascos es el fet que ha molestat més a la Lliga Catalana de tots els que s'han produït. I estem segurs de que es així perquè no li han dedicat cap comentari ni volen sentir-ne parlar. Tots els esforços de la Lliga van dirigits a presentar el problema com una lluita política entre dretes i esquerres i en la qual, per tant, res té a veure el catalanisme. L'actitut de Bascònia tira completament per terra aquesta habilitat lliguera, puix ni ells ni ningú no ignoren que els nacionalistes bascos son gent precisament de dreta i això dóna una força i una gran autoritat a tots els que sostenim que el problema plantejat és essencialment nacionalista.

Es un diputat basc, el senyor Irujo, qui en unes recents declaracions situa la qüestió en els seus veritables termes. *Els bascos — diu — ens hem solidaritzat amb els catalans per tractar-se d'un problema de llibertat presentat sota el vestit de una autonomia ti encada des de Madrid. La nostra orientació d'universalitat ens porta a posar-nos avui prop de Catalunya com ens conduiria a ajudar a qualsevol altre país peninsular que veïés discutida la seva voluntat de vida pròpia, fos quin fos el motiu pel qual l'oposició centralista es produís. Es una equivocació lamentable la d'aquells que ens diuen que hem anat amb l'Esquerra o amb la Dreta catalana. Anem amb Ca-*

talunya. Més avall afegeix el Sr. Irujo: No ens fem il·lusions. En les actuals Corts es marca el desafecte l'oposició, l'odi a l'Estatut. La regla general que orienta les dretes imperants, es aquest. I naturalment amb aquesta disposició d'ànim, no hi ha mitjà humà que l'aplicació d'una llei que s'odia produeixi resultats de pau. Per això, el gest de Catalunya en plantejar la qüestió de la manera que ho ha fet, com el nostre en solidaritzar-nos amb la Generalitat, significa la protesta viva contra aquest estat d'oposició constant, interrompuda, manifesta, dels òrgans encarregats de laborar i aplicar les lleis. Així no es pot viure.

Quina superba lliçó de catalanisme i de dignitat, no signifiquen aquestes paraules. Compareu aquest parlar amb el del pobre senyor Cambó, enderiat en fer-nos creure que Catalunya no ha rebut cap ofensa i que l'actual Parlament espanyol no vol ni desitja altra cosa que fer-nos feliços i contents. I les paraules transcrites, no són de cap home d'esquerra no les ha dictades l'afany de governar ni un esperit d'oposició amb mires a combinacions polítiques, sinó un vertader sentiment nacionalista, indignat de tantes arbitrietats i que se subleva davant el resorgiment barroer i descarat de l'esperit d'opressió que intenta revivre en la política que preconitzen els partits de dreta espanyols.

Dintre Catalunya, ni un sol partit polític, ni una sola organització catalanista fa costat a la Lliga Catalana. A Espanya, ni un sol partit polític sincerament autonomista, ni una sola organització nacionalista d'Iberia, fa costat a la «Lliga Catalana. I el pobre senyor Cambó, sol, ben sol allà al Parlament Espanyol, atacat per les esquerres, i demanant amb un gest suplicant, a les dretes que vol servir, que l'ataquin a ell, que ataquin a la Lliga, però que respectin a Catalunya. Mai, ni la Lliga ni Cambó, podien somniar arribar tant avall.

Caldria que tinguessin ben present els de la Lliga la lliçó que els donen els nacionalistes bascos homes de dreta que fan per Catalunya el que no sabeu fer vosaltres, per la pròpia Pàtria.

En què quedem, Senyor Cambó?

Es tradicional dintre la història política de «La Lliga», que el senyor Cambó no es deixa impressionar gaire per les opinions que puguin mantenir els seus amics polítics sobre els diversos problemes que els son plantejats. Cambó acostuma anar sempre a la seva, fent cas omís de tot el que puguin dir els seus seguidors i amics, i no dubta pas en fer-los quedar malament, contradint tot el que puguin haver defensat, creient interpretar el seu pensament. No fa gaires dies, amb motiu del debat econòmic mantingut al Parlament espanyol i que promogué Calvo Sotelo, el bon regionalista, aquell que s'empassa lo que diu La Veu de Catalunya com si fos art de fé, degué quedar astorat i veient visions, al llegir que, en una de les intervencions de Cambó, reconegué que la política monetària seguida pel senyor Prieto des del Ministeri de Finances fou molt ben dirigida i que ha reportat grans beneficis a l'economia espanyola. Qui no recorda aquelles campanyes de Ventosa i Calvell contra Prieto, precisament per la política monetària que seguia el Ministre socialista? Adhuc «El Banyolí», fent de gosset pataner com sempre, s'atreu a publicar algún article sobre la mateixa qüestió. I ja ho veieu, al cap d'un temps Cambó, fument-se de tot el que pugui haver dit Ventosa, La Veu, i altres satèlits d'infima quantia, en plé Parlament, s'aixeca, i davant l'esbalaiment de llurs correligionaris, felicita al senyor Prieto i li diu que ho va fer molt bé. Tot fa creure, que Cambó sent un goig molt intens en contradir les opinions dels seus amics, però, aquest esperit de contradicció el porta tant arrapat al fons de l'ànima, que per donar-li contentament no vacil·la en contradir-se ell mateix. Si no fos així, com es comprendria tot el que està fent i dient Cambó, amb motiu del conflicte existent entre Catalunya i Madrid?

Cambó, reclama per ell, la responsabilitat d'haver originat aquest conflicte. Quan parla així, ho fa dirigint-se als catalans enemics de l'Estatut, de la llei de Contractes de Conreu i de l'Esquerra, possibles electors un altre dia, a favor de la Lliga.

Però, tot seguit, sent una mica el rau-rau en la seva consciència de català, i cerca amb afany una fórmula de solució. En què quedem? Si la sentència del Tribunal de Garanties es tan bona, que satisfà plenament les aspiracions i els propòsits de la Lliga perquè cercar una fórmula de conciliació? Cambó i la Lliga, haurien de tenir el valor que avui els manca, de declarar francament que ells s'oposaran amb totes llurs forces a que per habilitats legalistes sigui burlada la sentència categòrica del Tribunal de Garanties, i demanar-ne llur compliment immediat. I si la sentència no els plau perquè ha anat massa lluny, cal també que ho diguin clar, i posar-se resoltament al costat del Govern de Catalunya No hi caben termes mitjos. O a favor del Tribunal i de la sentència passi el que passi, arrosstrant-ne totes les responsabilitats; o contra la sentència i el Tribunal, vingui el que vingui.

El joc brut, és, cridar com uns desesperats que cal acatar la decissió de l'alt Tribunal, i per l'altra banda, treballar també com uns desesperats a Madrid proposant solucions de concòrdia. En quin lloc representen la veritable comèdia: a Barcelona o a Madrid?

Per altra banda, fixeu-vos com resulta altament ridícol el contrast de dos fets. Per un costat, demanen la responsabilitat circumstancial de tot el que està passant, perquè cal reconèixer que fins ara no ha passat res, que sigi i definitiu. Però alarmats del que pot passar, i que significaria una responsabilitat efectiva enorme, no es cansen de demanar senyi mes seny a tothom. Nentres tant, el temps va corrent, i els permet anar cercant solucions, creguts com sempre, que quan aquesta arribi, mereixeràn l'agraïment dels catalans, i a Madrid els tindran per uns homes tan extraordinaris com no s'en troben d'altres. No saben veure, però, que el que succeirà en definitiva, serà que a Catalunya, perdràn l'adhesió dels intransigents que avui els segueixen, i perderàn els catalanistes de convicció que encara són a la Lliga. I a Madrid, succeirà el que ja ha succeït mil vegades, sense que es vegin símptomes d'escarment: quan no els hagin de menester els tiraran per la borda. Quan es convencerà Cambó i la Lliga, que les pasterades i les habilitats polítiques, no convencen a ningú, i avui menys que mai? — JORDI

I. BOSCH

ARQUITECTE

BANYOLES

Els dilluns, de 10 a 3 hores al HOTEL FLORA
GIRONA. - Pl. Marquès de Camps, 15 - Telèfon 369

Tota classe de treballs topogràfics, d'arquitectura, calefacció central, etz., etz.

25 Juny 1412

EL COMPROMIS DE CASP

El dia 25 de Juny de l'any 1412 els compromissaris reunits a Casp elegiren per a rei de Catalunya un castellà. D'aquesta elecció parteix el període desassenyat de la nostra història. Ferrand Soldevila en el seu darrer llibre «Història de Catalunya» aclareix suficientment aquesta «glòria jurídica». Per a ell, i per a nosaltres, no és cap glòria, sinó una «farsa», la més cruel que pot sofrir un poble. Fou una elecció contra justícia amb totes les aparences de juridicitat. I és que en l'esperit de tots els personatges que la feren possible hi havia l'especulació del seu interès en contra del bé de la nació. A Casp es cometé una iniquitat, car es falsejà un dret, es jugà la vida d'un poble. Uns interessats, mentiders de sentiments—parlaven en nom de Déu i obraven moguts per petiteses terrenals—assumiren la representació del poble, per obrar més lliurement contra ell.

Però la culpa no cal veure-la entre els compromissaris. Era de preveure com actuaria aquell tribunal. Els responsables són els que havien d'haver evitat aquella unió, i no ho feren. I aquells catalans que per interessos particulars dificultaren l'obra de conjunt que en aquells moments era necessària. Permetre que sentenciés un tribunal constituït amb coaccions i por era una greu equivocació. I els catalans no tan sols ho permeteren, sinó que fins acataren la sentència injusta.

Si parlem de responsables, haurem de començar—com fa Soldevila—per recriminar durament el rei Martí l'Humà. Aquest rei, conscientment, «va deixar els seus pobles abocats a un greu problema», que hauria pogut resoldre i no ho féu. Fou feble. No comprengué la veu popular, perquè pogueren més les mires pròpies i les preferències inútils. No podem comprendre com un rei tan patriota obrés tan malament en un problema de tanta transcendència per al seu poble. Amb la seva conducta desautoritzà Jaume d'Urgell i donà coratge als altres

pretendents. Per altra part, la noblesa desmesurada de Jaume féu possible la sentència desfavorable.

I ultra tota aquesta manca de sentit polític, cal posar-hi la candidesa dels representants de Catalunya. ¿Qui hauria cregut en una solució pacífica? ¿Qui els feia perdre el temps en coses que no importaven per a la successió? I mentre els enemics de la solució catalana entraven a les terres de la confederació amb armes ofensives i persuasives, amonestaven fortament Jaume d'Urgell, que, també per la força, volia oposar-se a l'invasió. Que innocents foren els catalans del Compromís!

I dominant la inconsciència catalana i la picardia castellana, i havia l'interès d'una tiara en litigi. I és innegable que per ajudar aquest interès papal, Fra Vicenç Ferrer, l'orador universal, fou un excel·lent col·laborador. Ara que els seus dots miracles fallaren davant un poble que no entenia d'interessos de tiars ni d'obediències il·limitades.

I com a corol·lari a tota aquesta camàndula hi ha una compra i venda de catalans. Es repugnant un comte de Pallars que a canvi de la seva dignitat rep deu mil florins d'or. I de tota aquesta conjuració, Catalunya encara en sofreix les conseqüències.

I tanmateix, en els nostres dies, també hem vist com un tribunal sentenciava contra Catalunya. Un tribunal de tràfecs i combinacions il·lícites, i que també era instigat—és—per uns indesitjables que un dia pretengueren fer una revolució catalanista. Ells, que s'anomenaven «els guardians del catalanisme», ara péquen contra Catalunya per uns interessos d'uns no-catalans. I és meravellós que els qui tenien una ànima tan delicada—així ho deien—ara no comprenguin el seu pecat. I és més: encara els és un motiu de glòria. Quin patriotisme de botiga! Aixó és revolucions de Flor natural i de mèrit militar. I com els catalans del Compromís demanen seny als que justament resten indignats. Demanen seny per a prestar fidelitat a una sentència d'un tribunal. Oh, la justícia d'aquests juristes! No comprenen que la prudència quan passa dels límits, és covardia. I que la Pàtria sotmesa està per sobre de tots els tribunals.

Ara, que nosaltres no havem d'imitar els cata-

Forn de St. Jordi**PASTISSERIA - QUEVIURES**

Diumenges i dies festius Pastes de Nata i Coques de greixons

Dipòsit dels productes "Natura" de la casa Santiveri

Plaça Turers, 9

BANYOLES

ians del temps del compromís de Casp, els quals esperaven de la Providència la solució del plet. Cal evitar que els catalans futurs ens recriminin de pecis, com nosaltres ho hem de fer dels qui, en semblants ocasions, no defensaren els interessos de la Pàtria.— Manuel CRUELLS

Lleó Audouard

Cirurgià - Dentista

A BANYOLES:

Tots els Dimarts.
Alvarez 10, segón.

A GIRONA:

Els demés dies.
S. Francisco 12, primer.

De Casa Ciutat

SESSIO DE 26 DE JUNY.— Hi concorren els consellers, Srs. Aulina, Carles, Boschmonar, Tomás, Ametller, Oliva, Juanola, Oliveras i Palmada, presidits per l'Alcalde Sr. Masó.

Es llegeixen: un telegrama de l'Honorable Sr. President de la Generalitat, agraint l'adhessió comunicada per aquest Ajuntament, i un ofici del Conseller de Governació participant que una vegada siguin aprovats els pressuqospos, es tindrà en compte la petició d'una subvenció per les obres de la quadra de la caserna de la Guardia Civil.

S'aproven: els padrons de Rétols, Veles Tribunes i Reixee; Pesqueres; Gossos; ocupació del subsol i vol de la via pública; Motors; Barques; carros i bicicletes; sepultures; entrades de carruatges i el de Cédules Personals.

També s'aproven les factures presentades a la Comissió de Foment i les fulles dels jornals invertits en la neteja dels recs.

A proposta de la Comissió de Foment s'acorda: comprar a la casa Kleim, de Barcelona, 120 metres de manguera de lona i goma per al servei de Bombers; pagar 750 ptes. a Aigües Potables de les Deus, per reomplir la vall oberta amb motiu de la conducció d'aigua a Guemol; aprovar provisionalment i exposar al públic, el projecte de pavimentació amb formigo i reg asfàltic, dels carrers de Guimerà, Mercadal, Pi i Margall, Ameller, Abeurador i places dels Turers i de la República.

I darrerament s'aprova el traspàs a favor del Sr. Felip Terradas, de la pesquera que havia estat dels Srs. Joan Aulina i Ramon Vilalta.

En el temps de precis i preguntes, el Sr. Oliva es queixa de l'excessiva velocitat que els autos porten en travessar la població. Demana al Sr. Alcalde que hi posi remei i que faci col·locar rétolos indicadores a les entrades de la Ciutat.

El Sr. Ameller demana que s'obligui a fer les obres necessaries al rec de l'horta de les Carmelites per tal d'evitar que les filtracions inundin els cellers.

El Sr. Alcalde contesta al Sr. Oliva que estàn encarregats els cartells indicadores i al Sr. Ameller que en construir-se les noves voreres es corretgiràn els defectes del rec posant-hi un tub.

La Revetlla del Camp de les Pedreres.

IMPRESIONS

Fa un any exactament que en aquestes pàgines escrivem uns comentaris a la festa que s'havia celebrat en el camp de les Pedreres. Fa un any i sembla que era ahir. En aquella ocasió deiem parlant de les senyorettes que havien pres part en el «Concurs del Vestit de 4 pessetes»: «Les noies han endrecat «curosament el vestit que un dia fou garlanda que enmotllà «els seus cossos. Cada any se'l miraran. Cada any el seu «esperit amargat per una nova punxada deixarà caure un «altra arruga en el seu front. I aniran fent-se dones, i d'aquí «un quan temps obriran la capsa, miraran el vestit i una dol- «ça recordança les farà somriure, però una llàgrima traïdora «davallarà cara avall. Tancaran la capsa i l'esguardaran amb «amargor com si allà dintre hi restés per sempre més la «joventut que passa, que no torna.

Aixó escrivem fa un any i els fets han vingut a confirmar la nostra profecia. Eren noies aquelles, que arribades ja en el punt dolç de la joventut, sense la inocència que les fa ingènues sense la maduresa que les fa pesades, absent d'elles preocupacions que els semblaven puerils, absent d'elles il·lusions que els eren un llast, es trobaven en aquell moment decidits en que els somnis colors de rosa van convertir-se en pressagis tenebrosos i no era arriscat fer el vaticini que férem encara que algú el calificqués d'excesivament pessimista. I efectivament aquest any han sorgit una sèrie de cares noves, optimistes i alegres i les concursants de l'any passat les esguardaven amb melangia i reconstituïen en la seva memòria les escenes passades.

* * *

Desfilen gràcils. Els seus cossos núbens encara, adquireixen un tó majestuós, seré i frívol. Es la feminitat que es comença a despertar i és també la frivolitat que es desvetlla. Un gran luxe de vestits. Una gran varietat de colors. I sobretot un gust depurat i exquisit en la majoria de models presentats. Heus aci resumit el que fou el Concurs del Vestit de 4 pessetes celebrat en el Camp de les Pedreres. A remarcar la presència en la festa de la Srta. Carme Albertí «Miss Catalunya 1934». Ella presideix el jurat. La seva bellesa hel·lènica, el seu caminar pausat i majestuós, la seva serenitat augusta, són les notes destacades de la revetlla.

Sempre més quedarà grabada en la nostra memòria aquesta figura que per unes hores ha viscut amb nosaltres. I evocarém Carme i recordarem el seu front alt i espaiat i els seus ulls magnífics. I la seva cabellera d'or. Carme que queda incorporada als nostres records. Carme que queda grabada a la nostra ànima Carme que ens ha fet companyia unes hores.

I. O. B.

Els Pòlvors DENYSE

de llet dessecada sense perfumar, embelleixen més que els d'arroç i de talc usats antigament. La joventut extraordinària que dona al cutis la llet dessecada no s'ha pogut lograr amb cap més producte. Els seus efectes damunt la pell són sorprenents puix arriben a dissimular les arrugues. I com a millor base per aquests famosos pòlvors, el TONIC DENYSSE, reconstituent poderosíssim de la pell, substitueix amb ventatja a les cremes. - Tons: incolor, solejat i bronze. Dos preparats farmacèutics sotsmesos a un rígorós control mèdic-dermatològic. - Mostres gratuïtes, Casa TOMAS TEIXIDOR - Pl. República, 14 - Banyoles

L'Escola de Preparació Militar FORA DE FILAS

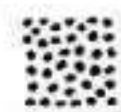
Jegalment constituïda i autoritzada per la Superioritat, Posa en coneixement dels moços de l'actual reemplaç que vulguin obtenir la reducció de 4 mesos de servei, que passin a inscriure's al Carrer de Pi i Margall, núm. 5. -RELOTGERIA E. COSTA

De tots colors

Hem rebut una carta del senyor Tomas Serra, per la qual ens demana rectificuém el comentari fet des d'aquesta mateixa secció atribuïnt-li unes paraules pronunciades en tó molt despectiu per Unió Democràtica de Catalunya. El senyor Tomas Serra ha de saber que no acostumem a publicar notícies falses, i que quan afirmém categòricament que un fet es cert, ho es sempre. L'amic seu i nostre davant el qual va pronunciar les paraules, la publicació de les quals tant l'ha molestat, ens ha assegurat novament que foren realment pronunciades. Ja compendrà doncs el senyor Serra, que una rectificació equivaldria a no creure en la paraula del nostre amic, i aquesta, ens mereix confiança absoluta. Tot el que vam dir, per ben dit està, i no hem de rectificar ni una paraula.

Ara bé, perquè vegi el senyor Tomas Serra que rectificuém el que no es exacte, declarém: que no es cert que el senyor Serra es passejes amb dos amics, sinó que, no n'hi havia mes que un; que tampoc es cert que es passejessin, sinó que estaven parats.

Concreteu quines son les falsedats contingudes en els nostres escrits «Perquè ho sàpiguen tots els catalanistes» i «La soledat que envolta a La Lliga. Com voleu que rectificuém si no ens dieu en que consisteix el nostre mancamment?»

Sembla que en la propera sessió de l'Ajuntament hi serà presentada pels regidors regionalistes una proposició molt interessant. Recollint la iniciativa que llença «El Banyolí» demanaràn que a un carrer de Banyoles li sigui donat el nom de Ramon Albó i Martí, President del Consell d'Administració del Banc de Catalunya, prohom de La Lliga, senador regionalista, i processat, un dels homes que mes s'ha preocupat com a bon regionalista de *vetllar per l'enfortiment* de l'economia catalana. I un altre carrer, que sigui batejat laicament amb el nom de Eduard Recasens i Mercader, de la Junta Directiva de la Lliga, diputat regiona-

lista, processat per estafa, home de confiança i bras dret de Cambó en qüestions econòmiques, i director general del Banc de Catalunya.

Així d'un tret mataràn dos pardals. Complaure a «El Banyolí» i honorar la memòria de dos prohoms regionalistes que *mes bé* han fet a Catalunya. Un altre dia proposaràn així mateix honorar degudament els altres prohoms regionalistes que portàren a *tant felix terme* amb llur sabiduria, al Banc de Barcelona i al Banc de Terrasa.

Finalment, demanaràn aixecar un monument de suro a Cambó, en recordança del gran èxit obtingut i que tants *beneficis* ha portat a la butxaca de molts catalans amb la cèlebre Companyia del Suro.

«El Banyolí», com ja era d'esperar, amb aquella inconsciència que li és habitual compromet una vegada mes els seus consellers. Està indignat perquè s'ha donat el nom de carrer del «Parlament Català» al carrer vulgarment conegut per «passatge dels geperuts» i carrer de Coromina. Si tants mèrits te contrets la família Coromina perquè un carrer de la ciutat porti el seu

Fàbrica de Mosaics Hidràulics

LA VELLA

Gran varietat de dibuixos moderns
a preus molt reduïts

ANTIGA CASA TARRISSE

C. del Nort, núm. 40 - BANYOLES

nom, el que havien de fer els consellers que representen «El Banyolí» era anar a sessió i dir los. Si de debó n'existeixen, era un treball molt planer, de segur haurien convençut a tothom, i aleshores podien quedar-se les coses tal com estaven.

El noranta per cent de banyolins estan conformes amb el canvi; el nou i tres quarts diuen: «*así me las den todas*», i el quart per cent que resta, protesten, no pas del canvi, sinó del nom que se li ha donat.

Si cada família honorable que hi ha a Banyoles hagués de tenir un carrer que portés el seu nom, totes i cada una hauria de tenir-ne un de dedicat. Nosaltres, no mesurem la honorabilitat per la llargada de la bossa.

Perruqueria per a Senyores

DE

Ramón Peraferrer

Permanent Eugéne

Permanent Franela

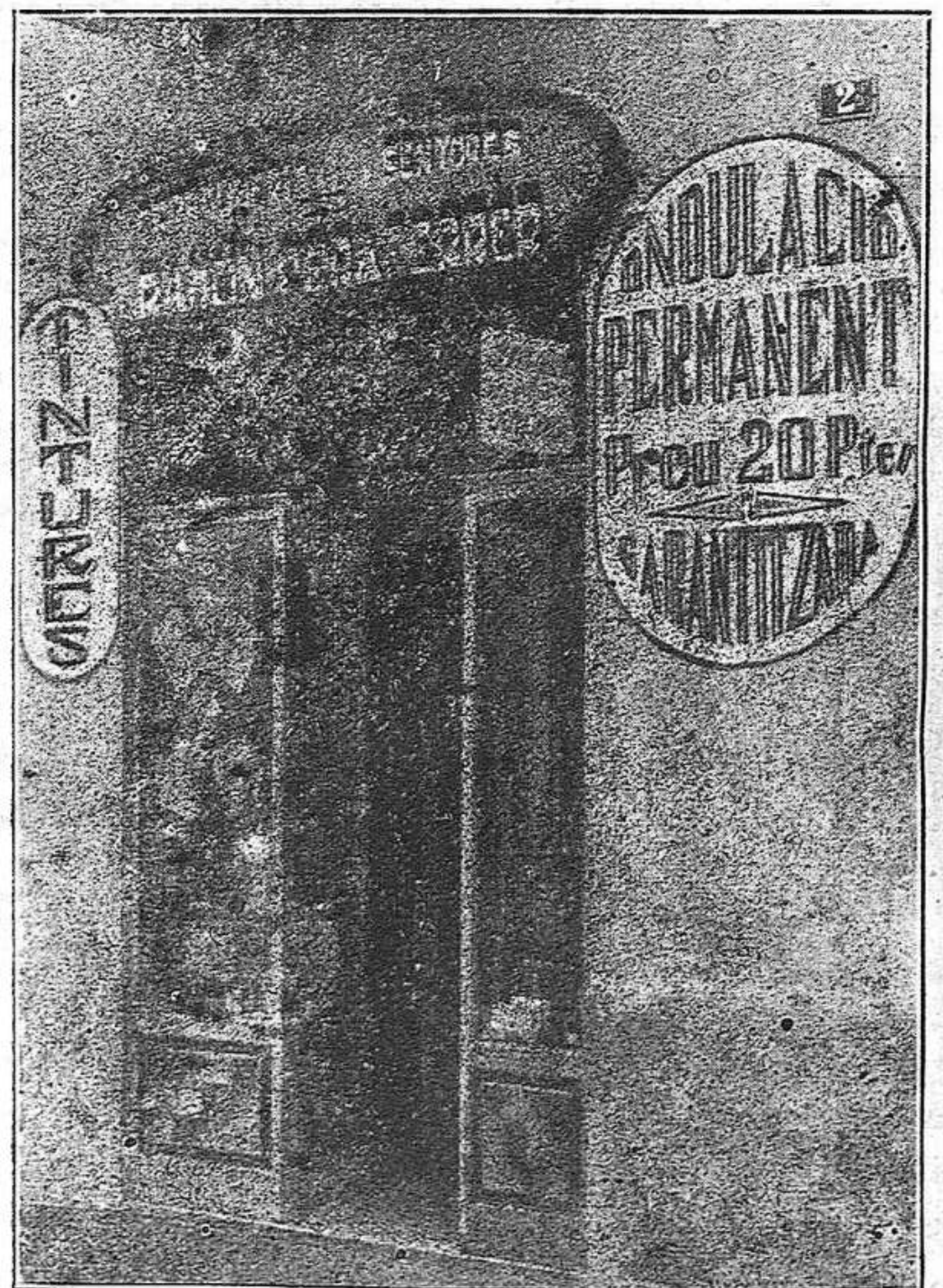

MISE EN PLIS - MARCEL - TINTURES CELLES -
MASSATGES - DEPILATORIS - ESMALTS - APA
RELLS MODERNT - SILLONS AMERICANS - FRICCIONS
DE TOTS PERFUMS - SALO ADAPTAT AL GUST DE
TOTA LA SELECTA CLIENTELA

NOTA.- Serveixin-se demanar número per els seus pròxims serveis.

Carrer Major, núm 2 BANYOLES

PROVEU

els exquisits caramels

“GARBINOS”fabricats per J. Barris Serra
St. Feliu de Guixols - (Girona)

VENDA A BANYOLES:

Joan Boschmonar

l'especialitat de la Casa:

COQUES D'AMETLLES**Pobre Lliga! no li faltava
mes que aixó**

Tot l'enrenou que s'ha promogut al voltant de la Llei de Contractes de conreu, l'ha promogut la Lliga, per captar-se la simpatia dels propietaris i un altre dia demanar-los-hi el vot. Ja es comença a veure el resultat d'aquesta política desastrosa i antipatriòtica que fa molt de temps venen dirigint Cambó i Ventosa. Els propietaris no creuen en la Lliga i s'en van de dret cap a Madrid. Així, Cambó haurà perdut d'un sol cop els bous i les esquelles. Vegueu la mostra del que diem:

«La Nación» publica una carta-comunicació dels membres del Consell Superior del partit agrari de Catalunya.

Diu així:

«Els infrascrits, membres del Consell Superior del partit agrari de Catalunya, tots ells residents en aquesta regió, tenen l'honor d'adreçar-se a vos, com a director de «La Nación», per agrair vos, en representació de nombrosos agricultors catalans el vostre eficaç ajut davant l'anomenada llei de contractes de conreu de la Generalitat de Catalunya, viva mostra del vostre amor a la Catalunya que viu del treball i s'esforça a mantenir constantment el prestigi de l'agricultura nacional.

La qual cosa us comuniquem en compliment de l'acord adoptat el dia de la data.

Barcelona 20 de juny de 1934 Josep M.ª de Fortuny, Ataülf Tarragó, Daniel Infante, Francesc de Martí, Miquel Bargues,

Antoni Godó i Valls, Josep O. de Bruguera, Francesc Santfeliu, Enric d'Olano, Ramon Huguet i Baró, Joan Roca, doctor Jaume Bages, Pompeu Claret, Josep Farrerns i Antibi Ribot.

Informació local

Per a dijous, dia 5 del corrent, i a dos quarts de deu de la vetlla, debutarà en el Mercantil Cinema la formidable companyia de teatre de Berta Cambra, posant en escena el bonic melodrama «Los hijos de la noche».

* *

Hem tingut el gust de saludar en nostra ciutat, on es troba actualment de vacances, el Sr. Jordi, Delgado, Cònsol del Japó a Barcelona, fixant son domicili en la torre Boada.

Desitgem que li sigui plaent el sojorn entre nosaltres.

■

Forn de Pa - LLUIS BRAMON**Es serveix a domicili**

Carrer de Mossen Jacinto Verdaguer, núm. 17

* *

Corren rumors de que està en vies de formació una companyia de Paletes per a corregir i parar de cop—diuen—les tarifes i els abusos que els actuals empresaris i contractistes cometien fins avui.

■

TRANSPORTS**J. BRANYES MORERA**

BANYOLES. — Carrer Alvarez, 20 - Telef, 7

GIRONA. — C. Barcelona, 17 - Telèfon 179

BARCELONA. - Rech Condal 8 - 10 Tel. 19165
Diputació, 176 Tnlèfon 31081**Servei de domicili a domicili**A Barcelona: Dimarts - Dijous - Dissabtes
A Girona: Diari: dematí i tarda;

■

Diuenge passat tingué lloc a Serinyà l'inauguració de la nova sala d'espectacles de la Joventut R. Serinyanenca. Felicitem cordialment a la Junta per l'èxit obtingut.

Tip. «La Banyolina» Plaça de la Font, número 5

Fàbrica de Cotilles
Successor de J. Masórau Vidal

Fundada en 1850

Cotilles - Faixes - Sostens - Ventreres

Sempre lo més nou — — — Vendes major i detall

Especialitat en confeccions a mida

Pi i Margall, 28

BANYOLES

Casa PUIG (a) DAMAS
 Carrer Gran,
 Núm. 14

Gran assortiment d'articles de temporada de

Llaneria i Sederia

Mantes de llana. - Edredons. - Càtifes. - Sueters. - Pullo-wers. -
 Paraigues. - Camiseria i Corbateria.

Secció especial de confecció.

Aquesta casa es ont trobarà Vd. el millor assortiment i els
 preus mes convenients.

HOTEL MODERN

DE

JOAQUIM JOVER

COMPLETAMENT REFORMAT

Calefacció Central. - Servei a la Carta. - Espaioses habitacions amb aigua corrent.

Carrer de l'Hospital, núms. de 5 a 11

Telèf. n.º 15.922

BARCELONA

"Hotel Flora"

Premiat en el V. Concurs de Hotels, amb medalla de plata de
 la Societat Atracció de Forasters i plàca del A. C. Catalunya,

Casa preferida per els excursionistes i Srs. Viatjans

GRAN CONFORT

Espaioses habitacions amb aigua corrent, calenta i freda.

Taxis per a excursions - (Garatge)

Plaça Turers

Telèfon 24

BANYOLES

**CONSULTORI
 MEDIC - QUIRURGIC**

Elisseu Jubert i Joaquim Jubert

(malalties de les criatu-
 res i medidina interna.

malalties de la pell-cir-
 gía infantil i dels ossos.

RAIGS X

Plaça de la República, 7, pral. - GIRONA